Роль поета і літератури в суспільному житті (за віршем «До кобзи»). 9 клас

П. Куліш був сучасником Т. Шевченка і багато в чому його однодумцем. Так, йому теж боліли страждання народу, з яким він відчував нерозривний зв'язок, хоч велику частину свого життя провів в Росії та за кордоном. Поезія «До кобзи» увійшла до збірки «Хуторна поезія», опублікованої у 1882 році, тобто через багато років після смерті Шевченка, але П. Куліш не тільки вводить епіграф з поезії Шевченка, а і багато в чому перегукується із його творами.

Як і Шевченко, П. Куліш багато значення надавав художньому слову у житті суспільства. Кобза, про яку йдеться у поезії, і є саме алегоричним образом цього слова. Поет звертається до своєї кобзи, як до живої людини, що можна порівняти із шевченківськими «думами». Куліш називає її «моєю непорочною утіхою» та «нашою відрадою єдиною». Отже, бачимо, що для нього поезія — це не тільки спосіб власного самовираження, без якого не може існувати справжній поет. Він вважає, що його кобза здатна торкнутися кожного серця:

Може, чиє ще не спідлене серце
Важко заб'ється, до серця озветься,
Як на бандурі струна до струни.

Виявляється, що поезія здатна не тільки розрадити, але її об'єднати усіх, хто страждає. Сила поезії пояснюється тим, що вона промовляє правду, ту, яку усі підсвідомо відчувають, але не можуть висловити. Ця правда — у тому, що Україна мертва, що навколо одні вороги, а брати розбрелися по всіх усюдах, і кожний переймається тільки власними проблемами. Поезія своєю правдою закликає до дії, до боротьби, до спільної роботи. А якщо хто не зможе долучитися до спільної праці, то в усякому разі підтримає її:

Хто не здоліє озватись ділами,
Хай обізветься німими сльозами;
Ти ж своє слово дзвони-промовляй,
Душам братерським заснуть не давай.

Так, поезія пробуджує національну свідомість, об'єднує представників однієї нації для боротьби. Ці думки висловлювалися і Шевченком. І, мабуть, так воно і було, бо відомо, що козаків у походах супроводжували кобзарі, які оспівували славні козацькі подвиги минулих часів. І так воно й сталося, бо пробудження української самосвідомості було надзвичайним наприкінці XIX — на початку XX століття. Неабияку роль у цьому зіграли поезії П. Куліша і Т. Шевченка.